

Bestuursregel Regelingskosten

Het bestuur van de KBvG;

Gebruikmakend van haar bevoegdheid ex artikel 80 lid 5 Gerechtsdeurwaarderswet en artikel 15 lid 2 Verordening Beroeps- en gedragsregels gerechtsdeurwaarders;

Ter nadere uitwerking van artikel 1 Verordening Beroeps- en gedragsregels;

Heeft in haar vergadering op 15 maart 2010 de volgende bestuursregel vastgesteld.

Bestuursregel Regelingskosten:

De gerechtsdeurwaarder treft geen betalingsregeling noch verleent bemiddeling bij het tot stand komen van een betalingsregeling tussen schuldeiser en schuldenaar, waarbij schuldenaar wordt toegestaan het verschuldigde in termijnen te voldoen onder de voorwaarde dat de schuldenaar een vergoeding dient te voldoen (bijvoorbeeld voor het administreren en controleren van de regeling en voor het innen van de termijnbedragen).

Toelichting:

Op 19 mei 2009 deed het Gerechtshof Amsterdam (LJN: BI5935) uitspraak in een door de KBvG aangespannen procedure over regelingskosten.

Het Hof concludeert dat de gerechtsdeurwaarder bij het treffen van een betalingsregeling na vonnis niet optreedt in zijn ambtelijke hoedanigheid maar enkel als vertegenwoordiger van de schuldeiser. Belangrijk is hetgeen het Hof daarover in r.o. 6.3 en 6.4 opmerkt:

De ambtelijke hoedanigheid van de gerechtsdeurwaarder gaat bij het treffen van een betalingsregeling met de schuldenaar over in de hoedanigheid van incassogemachtigde. In de eerste hoedanigheid is de gerechtsdeurwaarder gebonden aan specifieke wettelijke regelingen, zoals het Btag. In de hoedanigheid van incassogemachtigde is dat niet het geval.

(...)

Voor een schuldenaar zal het onderscheid tussen de beide hoedanigheden van de gerechtsdeurwaarder niet altijd duidelijk zijn. Terecht heeft de kamer overwogen dat de gerechtsdeurwaarder in zijn hoedanigheid van incassogemachtigde kritisch moet staan ten opzichte van zijn doen en laten jegens de schuldenaar van zijn opdrachtgever.

Het hof voegt hier aan toe: kritischer dan een incassogemachtigde die geen gerechtsdeurwaarder is.

6.4. Met inachtneming van de belangen van zowel zijn opdrachtgever als de schuldenaar dient de gerechtsdeurwaarder een afweging te maken tussen enerzijds (het doorzetten van) de executie van het tegen de schuldenaar gewezen vonnis en anderzijds het toestaan van betaling van het verschuldigde in termijnen. Daarbij dient de gerechtsdeurwaarder te waken voor misbruik van zijn positie. (...)

Uiteindelijk komt het Gerechtshof in de concrete situatie -waarin de schuldenaar zelf verzocht om een regeling, het alternatief het leggen van een loonbeslag was en de kosten

die verlangd werden beperkt waren (€ 4,45)- tot de conclusie dat de betrokken gerechtsdeurwaarder een correct evenwicht heeft bewaard tussen zijn ambtelijke en niet-ambtelijke taak en geen misbruik heeft gemaakt van zijn positie van gerechtsdeurwaarder.

De benadering van het Gerechtshof is civielrechtelijk getint en komt er op neer dat er inzake de betaling in termijnen een overeenkomst tot stand komt tussen de schuldenaar en de schuldeiser. Tuchtrechtelijk gezien ziet het Gerechtshof grenzen tot waaraan de gerechtsdeurwaarder zijn bemiddeling aan het tot stand komen van dergelijke overeenkomsten kan verlenen maar stelt het Gerechtshof vast dat die in de situatie waarover werd geoordeeld niet zijn overschreden.

De tuchtprocedure inzake de regelingskosten werd mede ingegeven door het beleid van de KBvG om transparant te zijn in de kosten die aan de schuldenaar kunnen worden doorberekend. Zowel in de minnelijke of preprocesuele fase, waar de KBvG ijvert voor wettelijke fixering van de toegestane tarieven voor buitengerechtelijke kosten, alsook in de ambtelijke fase, waarbij het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders (Btag) de toegestane tarieven (jegens schuldenaren) voor ambtelijke handelingen regelt.

Dit beleid is blijkens het rapport van de MO-Groep "Incassokosten, een bron van ergernis!"¹ ook succesvol, nu daarin wordt vastgesteld dat gerechtsdeurwaarders, anders dan andere incassopartijen, transparant zijn in de berekende kosten.

De Ledenraad van de KBvG nam -na overleg met de leden op diverse bijeenkomsten in de ressorts- op 17 december 2009 het besluit dat de gerechtsdeurwaarder géén bemiddeling dient te verlenen bij het tot stand komen van betalingsregelingen waarbij er kosten voor deze regeling worden berekend. Dit vanwege de positie die de gerechtsdeurwaarder bekleedt, diens mogelijkheid om dwangmiddelen toe te passen, de invloed dat dit heeft bij het via bemiddeling door de gerechtsdeurwaarder tot stand komen van de betalingsregeling en de door het parlement gewenste helderheid bij het berekenen van kosten aan schuldenaren.

Het gaat dus om de situatie waarin de opdrachtgever buiten de overeengekomen – of wettelijk verschuldigde incassokosten - een vergoeding verlangt of bedingt bij het tot stand komen van een betalingsregeling.

De Ledenraad gaf het bestuur opdracht haar besluit uit te werken en in een bestuursregel vast te leggen.

¹ De publicatie *Incassokosten, een bron van ergernis!* (brochurenummer WMDB0021) is te downloaden van de website www.mogroep.nl/welzijn. ISBN 9789055682409